

ὀφθαλμοί μου ἰσχοτίσθησαν, δὲν βλέπω πλέον... ὦ! μὲ συγχωρεῖτε κύριε δὲν σὰς εἶδον.

Τὴν παρατηρῶ φοβερώτερα ἀσχημία ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ χαλκόχρους καὶ ἰσχνή τὴν μορφήν, μὲ εἶνα κολοσσιαίων διαστάσεων, μὲ δύο ὀφθαλμούς ἐρυθροὺς ὡς λαγιδεῖς, ἐξ ὧν ὁ μὲν δεξιὸς ἐκλαίεν ἀδιακόπως, ὁ δὲ ἀριστερὸς κατεστραμμένος ἐκ τῆς εὐλογίας παρουσιάζων εἰδεχθῇ πόλτον ἐρυθροῦν, κατὰ στικὸν ὑπὸ λευκῶν κηλίδων· πλήν, σταματήσωμεν, διότι ἀδύνατος καθίσταται ἡ περαιτέρω περιγραφή· Ἐὰν ὁ δυστυχὴς μέλλων γαμβρὸς ἦτο μύωψ, ἐξάπαντος θὰ ἠτύοκτόνει τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου.

— Ἄ προσφιλὴς μου, πόσον ἀδέξια ἐκαλλωπίσθης, τῇ λέγει ἡ κυρία Β ἀφαιροῦσα τὸν πῖλον τῆς τοῦ εὐτύχημα εἶνε, ποῦ ἤλθες ἐνωρίς καὶ οὕτω προφθάνομε νὰ ριζώμε μὴ ματιὰ στὸ στολισμὸ σου.

— Το καπέλλο μου πᾶει καλά; ἐρωτᾷ ἡ Οὐρανία.

— Κόκιστα, φίλη μου· καὶ τὸ μάτι σου κλαίει πάντοτε· τὶ δυστύχημα, μήπως ἐπάστρεψες κριμύδια.

— Διόλου.

— Θὰ σοῦ βάλω ἓνα κλώνον μὲ τεχνητὰ ἄνθη στὸ κεφάλι νὰ ἔρχεται ἐμπρὸς εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὸ μάτι σου· καὶ αὐτὸ τὸ μαῦρο μανδύλι ποῦ φορεῖς στὸ λαιμὸ, σὲ κάμει περὶ ἀδύνατη.. Οὐφ γιατί προσπαθεῖς νὰ ἀδυνατίσῃς; ἐμὲ μοῦ φαίνεται πῶς εἶπαι ἀρκετὰ· θὰ σοῦ δώσω μιὰ πελερίνα ἄσπρη νὰ ρίξῃς στοὺς ὄμους σου· καὶ ποῦ εἶνε τὸ τουρνούρ; ἔτσι δὲν ξεχωρίζεις ἀπὸ ξυλόσκουπα.

— Δὲν ἀγαπῶ τοὺς προσθέτους γόμφους.

— Κυτταξε ἀπλότης! προσθέτους λέγει! πλήν φίλη μου, ὅταν δὲν ἔχῃ μιὰ γυναῖκα ἀληθινούς, ἀνάγκη πᾶσα νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτούς. Μαρία φέρε μου ἓνα τουρνούρ.

— Καλή μου φίλη! ἐβλεπα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου ἓνα κόκκινο ἄλογο ποῦ πετοῦσε στὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ σημαίνει πρᾶγμα γρήγορο.. ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας· ἐκάλπαζε; τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ γαμβρὸς σου θὰ γίνῃ ταχέως.

— Καὶ ἄμα ἀνέβην ἐπάνω στ' ἄλογο...

— Πάντοτε, πάντοτε καλὸν σημεῖον. Τώρα κάθῃς ἐκεῖ νὰ σὲ κτενίσω ὀλίγον.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

— Ὁ Ἔρως ἔχει ἐπίδεσμον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.
— Ὁ Ἔρως ἐνεργεῖ θαύματα.
— Ὁ Ἔρως μεταβάλλει τὴν τίγριν εἰς ἀμνὸν καὶ τὸν ἀμνὸν εἰς τίγριν.

Χιλιόκις θὰ ἔτρεψεν ὁ ἀκούστης ἐπαναλαμβανόμενος τὰς φράσεις ταύτας. Συνήθως δὲ ὁ λέγων τὰ τόσα νέα ταῦτα πράγματα προσθέτει:

— Ὁ Ἔρως ἐμπνέει τὰς μᾶλλον ἀκατανοήτους

Τότε εἶς ἐκ τῶν ἀκούοντων ζητεῖ τὸν λόγον καὶ ἀναφέρει τὴν τόσον περιέργον πρᾶξιν τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου Ἀγγλου, σὶρ Ράλφ Τέϊμολ, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ λόρδου Πάλμερστον, ὅστις, ἀγαπῶν γυναῖκά τινα, ἀπέκοψε τὸν ἓνα πόδα του, ὅπως ἀρῇ αὐτῇ.

— Ἀχ! ἐὰν ἤξευρα! ἔλεγεν ἔπειτα, ὅτε περιεπάτει μὲ τὸν ξύλινον πόδα του, ἄχ! ἐὰν εἴξευρα!

II

Μοὶ διηγήθησαν ἐν μικρᾷ τινι συναναστροφῇ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν κεκομμένου ποδός, ἥτις διεδραματίσθη ἐν Παρισίοις, πρὸ ὀλίγου ὡς μὴκέτι γνωστήν, κρίνω αὐτὴν ἀξίαν διηγήσεως. Θὰ ἴδῃτε δ' ἐν αὐτῇ τὴν διαφορὰν μεταξύ ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ ἔρωτος. Ὑπάρχουσιν ἱστορίαι ὅμοιαι πρὸς μύθους, ἐκαστῇ δ' ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ ἐμπεριέχῃ τὴν ἡθικὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν ἀγαλλιασίν τῆς.

III

Κατὰ τὸ 1860, ἐν μικρᾷ τινι καὶ ὡραίῳ οἰκίῳ τοῦ προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, συνορεύοντος πρὸς τὴν ἐπαυλιν Μονσώ, ἔζη χήρα τις ἀκόμη νέα καὶ λίαν ἐπιζήτητος, ἣν ὠνόμαζον Νοεμίαν Ἀμβλωτέζ.

Οὐδεὶς ποτε εἶχε γνωρίσει τὸν λοχαγὸν Ἀμβλωτέζ, ἀλλὰ πάντες εἶχον ἀκούσει νὰ λέγασιν, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Κριμαϊκοῦ σ.α.τοῦ. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Σεβαστουπόλεως εἶχε προαχθῇ τοσοῦτον, ὥστε ἐν τὸς τριῶν μηνῶν ἔλαβε δύο ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἐμελλε δὲ νὰ γίνῃ καὶ συνταγματάρχης, ὅποτε σφαῖρα ρωσικὴ τὸν ἐφόνευσεν ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων.

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐπένθησε ἐπὶ τρία ἔτη συνεχῶς.

Ἄλλοι μὲν ἔλεγον:

— Ἐπένθει, διότι ἠγάπα τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἄλλοι δὲ, μᾶλλον κακόγλωσσοι:

— Ἐπένθει, διότι τὰ πένθημα καθίστων αὐτὴν ὡραίαν.

Πάντα ταῦτα ὅμως δὲν ἠμπόδιζον τὴν νέαν χήραν ν' ἀκολουθῇ τὸν συρμόν, ἀπεναντίας.

Ἦρχισαν νὰ διαδίδωσιν εἰς μίαν χειμερινὴν ἐσπερίδα, ὅτι ἐκ καταστάσεως λίαν μετρίας, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐγένετο αἰφνης πλουσία. Γέρων τις συγγενὴς τῆς, ἀποθανὼν ἐν Ἀρτουά καὶ ὄχι ἐν Ρωσσίᾳ, τῇ ἔφινε περίπου τεσπαράκοντα χιλιάδας λίρας εἰσόδημα.

— Χήρα, νέα, ὡραία καὶ πλουσία, ὅ,τι θελήσει ἔχει! ἐφώναζον αἱ χρυσαλλίδες τάδεως τινος.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Νοεμία εἶχε πλειοτέρας περιποιήσεις.

IV

Πανταχόθεν ἠκούετο:

— Νομίζετε ὅτι ἡ ὡραία χήρα ἔχει διάθεσιν πρὸς δεῦτερον γάμον;

— Ἐάν δύναται τις νά γνωρίσῃ, τί καιρὸς θὰ εἶνε σῦριον· διότι βεβαίως οὐδεὶς δύναται νά μαντεύσῃ τοῦτο μετὰ βεβαιότητος.

Πράγματι δέ, ὅσῳκις ἤρωτάτο, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ δὲν ἀπάντα οὔτε καὶ οὔτε ὄχι.

Οἱ δὲ μνηστῆρες, χωρὶς νά συνενοῶνται βεβαίως, ἔλεγον ἕκαστος ἐν εἰδει μονολόγου, ὡς οἱ ἔρασταί τοῦ θεάτρου :

— Ἄς παραμένωμεν πάντοτε πλησίον αὐτῆς καὶ ἔχει ὁ Θεός.

V

Κατὰ τὸ 1861, παρελθόντος τοῦ Ἀπριλίου, ἦτοι ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ συρμὸς ἀπαιτεῖ περιήγησιν, ἂν καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν διάκειται λίαν εὐμενῶς, ἡ Νοεμία ἀπῆλθε πρώτη ἐκ Παρισίων, ἵνα περιοδεύσῃ τὰ Πυργναῖα.

Πᾶσαι αἱ ἀνδρίαὶ τοῦ χειμῶνος εἶχον φέρεи εἰς δυσθυμίαν τὴν ὥραιαν χήραν, ὥστε ἀνυπομῶναι πότε θὰ εὐρεθῇ ἐνώπιον φύσεως εὐρείας, εὐδίας καὶ ἐλευθερίας. Τὸ ἔαρ ἐπέστρωσε διὰ χλόης τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, καὶ πανταχοῦ ἡ φύσις ἐπανηγύριζε, ἡ δὲ κυρία Ἀμβλωτέζ ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἀναγεννωμένην.

Νύκτα τινα τοῦ μηνὸς Μαΐου, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Πῶ, ὁ ἵππος, ἐφ' οὗ ἡ Νοεμία ἵππευε, προσέκοψεν εἰς ἀπόκρημνον μέρος τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐκυλίσθη πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Προσέδραμον πάντες εἰς βοήθειαν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀνέκραξαν δύο ἢ τρεῖς φωναί, δὲν θὰ εἶνε τίποτε, μόνον ὅτι ἐφοβήθη ἡ κυρία.

Κατὰ διαταγὴν ἐνὸς ἱατροῦ, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ μετεκομίσθη εἰς τὴν πόλιν διὰ φορείου, κατεκλίθη ἐπὶ καλλίστης κλίνης ἐν τῷ *Hotel de la Ville* τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐκτύπησε; ἠρώτησαν τὸν ἱατρὸν Κ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ἐφοβήθη μόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀρκεῖ νά θερμάνωσι τὴν κλίνην δι' ἄτμου ζαχαρώους.

VI

Ὁ ἱατρὸς δὲν εἴξευρε τί ἔλεγε, καθὼς συμβαίνει καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς ἐμίλους τῶν ἐπιστημόνων.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ συμβάντος, ὁ φόβος τῆς ἀσθενοῦς εἶχε μεταβληθῇ εἰς εἶδος τι πυρετοῦ, ὃν δὲν δύναμαι νά ὀνομάσω.

(Σημείωσις. — Συμβαίνει εἰς τοὺς πυρετοὺς, ὅτι καὶ εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ρόδων. Δὲν ἀριθμοῦνται πλέον.)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀνώνυμος πυρετὸς ἀπέληγεν εἰς οἶγος κακῆς φύσεως.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπεκαλύπτετο εἶδος τι παραλύσεως, ἡ βραχύνοσος τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ἡ Νοεμία Ἀμβλωτέζ, ἡ ὥραία χήρα δὲν ἐθάδιζε πλέον καλῶς, ὁμοίᾳζε τῇ δεσποινίδι Βαλλιέρη, τοῦλάχιστον κατὰ τι, ἐχώλινεν ὀλίγον.

VII

Γνωσθεὶς τῆς εἰδήσεως ταύτης ἐν Παρισίοις, ὅπου τὰ πάντα γίνονται γνωστά, ἤρχισαν τὰ λόγια.

Καὶ τί λόγια, δίκαιε Θεέ!

— Νὰ τί θὰ πῇ νά περιφέρεται μὲ ἄλλους.

— Ἦτο νέα, ὥραία καὶ πλουσία, ἀλλὰ τοῦτο δὲν κατῴρθσε νά διατηρήσῃ τὸν πόδα τῆς.

— Κ.τ.λ.

Ἐπανερχομένη ἡ Νοεμία ἐβεβαιώθη ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ κύκλος τῶν πιστῶν αὐτῆς εἶχεν ὀλίγον τι ἡραιωθῇ, ἀλλ' ὅμως παρέμενον πάντοτε δέκα ἢ δώδεκα νέοι, οὓς τὸ συμβεβηκὸς δὲν εἶχε ἀπομακρύνει.

Οὗτοι λοιπὸν, ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐρωτοτρόπου πονηρίας, ἔλεγον :

— Διατείνονται ὅτι χωλαίνει. Πιστεῦετε πράγματι ὅτι χωλαίνει; Καὶ τούτου ὄντος, ὁμολογητέον ὅτι μόλις φαίνεται. Τὸ χωλαίνειν δ' αὐτῷ πως προστίθησι χάριν εἰς τὸ βᾶδισμα.

Καὶ τί δὲν λέγει ἡ παρισινὴ γλῶσσα!

VIII

Μεταξὺ μας, νομίζω ὅτι τὸ δέλεαρ τοῦ εἰσοδήματος τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν συνετέλει ἴσως καὶ τι εἰς τὴν γνώμην τῶν νέων τούτων, ἂν ὄχι καθολοκληρίαν.

Ἄλλως τε δέ, καίτοι αἰφνης, εὐρίθη ἔχουσα τὸν ἕνα πόδα βραχύτερον τοῦ ἄλλου, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ δὲν ἀπέβαλε οὔτε τὴν νεότητα, οὔτε τὴν ὀραϊότητα οὔτε τὸ πνεῦμα, οὔτε τὴν εὐγενεῖαν τῆς.

Διατὶ λοιπὸν θὰ ἔπαυον νά τὴν ἀγαπῶσι καὶ νά τῆς τὸ λέγωσι;

Μεταξὺ τῶν ἐρώτων καρτερικῶς τὴν χήραν, ἦτο καὶ ὁ Παῦλος Δ... ὅστις ἦτον οἶωνεὶ ἀκροατὴς σύμβουλος τοῦ κράτους.

Ὡς τοιοῦτος δὲ ἦτο πιθανώτερος ν' ἤρεσκη.

Ἐλέγετο μάλιστα... Ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ ρητὸν Λουδοβίκου τοῦ ΧΥ: «Δὲν πρέπει νά πιστεῦθῃ τις ἢ τὸ τέταρτον ὅσων ἀκούει.»

Τέλος, πρῶτον τινὰ, ἡ Νοεμία, σοβαρῶς ὁμιλοῦσα μετὰ τοῦ συμβούλου, τῷ εἶπε :

— Κύριε Παῦλε, δὲν πρέπει νά τὸ ἀποκρύπτω, χωλαίνω. Ὅθεν νομίζω, ὅτι ἡ μέριμνα τῆς καταστάσεώς μου ἀπαιτεῖ νά ὑπανδρευθῶ χωλόν. Δὲν θὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ σύμβουλος, θὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀνάπτων σιγάρων.

IX

Ἡ μικρὰ αὕτη σκηνὴ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου συνέβαινε κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ὀκνηροὶ τῶν Παρισίων ἐτοιμάζουσι τὰ κιβώτιά των, ἵνα ἀναχωρήσωσι διὰ τὰς ἐξοχικὰς τῶν οἰκίας καὶ καθ' ἣν οἱ ἐργατικοὶ μένουσιν ἐν τῇ πόλει.

Ἡ Νοεμία μετέβη ὅπως διέλθῃ τὸ θέρος εἰς τὴν μικράν τῆς ἑπαυλιν*** ἐν Πικαρδίᾳ μέχρι τῶν μέσων Ὀκτωβρίου.

Ὁ Παῦλος Δ... ἔμεινεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ὀρσαί μέγαρον, ἐπεξερχόμενος παλαιὰ τινὰ διοικητικὰ ἐγγράφα.

Τρεῖς μῆνας ὕστερον, μετὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπανά-

θεοῦ, ἐλπίσθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῆς ὥραίας χήρας ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ ἁγίου Ὁνωρίου.

Ἦτον ὁ Παῦλος Δ... ἐνδεδυμένος μετὰ φιλοκαλίας, ἀλλ' ἔχων στάσιν λίαν ἐνδιαφέρουσαν.

Ὁ Σύμβουλος παρουσίαζετο, βυλίζων διὰ ξύλινου ποδός, κατασκευασθέντος διὰ τόνου ὑπὸ τοῦ πορνευτοῦ τοῦ συρμού.

— Τι εἶνε αὐτά; ἐφώναζεν ὁ θυρωρός. Ξύλινο πόδι!

— Πῶς, κύριε, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος ἐκπλαγεῖσα, πῶς! Ξύλινο πόδι!

— Τι βλέπω Παῦλε; εἶπεν ἡ Νοεμία καὶ αὕτη θέτουσα τὰς χεῖρας τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ξύλινο πόδι!

X

Μετὰ τὰς πρώτας ἐκπλήξεις τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου θεατρικοῦ συμβάντος, ὁ ἐπισκέπτης εἰσῆλθον.

Ὁ Παῦλος Δ... ἐκάθησε, κοῦτσά — στράβα, ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἀνακλίντρου ἐξ ὀλοσηρικοῦ.

Ἐπελθούσης σιγῆς, ἔλαβεν οὗτος τὸν λόγον:

— Κυρία μου, εἶπεν ἀπενθυνόμενος πρὸς τὴν Νοεμίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποδεχθῆτε τώρα τὴν χεῖρα μου πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς... θυσίας μου;

— ὦ! Θεέ μου, ὄχι κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀμβλωτὲζ μετὰ σκληρότητος ὁλως γυναικειάς. Ἐπρωτίμων βεβαίως ἕνα χωλὸν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἕνα ἡκρωτηριασμένον. Ἄν θέλετε νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, σᾶς εὐρίσκω φρικώδη μὲ τὸν ξύλινον πόδα σας. Οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός σας, κύριε!

— Καὶ ἐγὼ ἀνταπήντησεν ὁ δυστυχὴς χωλός, δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ δημοσιεύω τὸ δυστύχημά μου. Ἀμφιβάλλω, κυρία μου, ὅτι τοῦτο θὰ σᾶς τιμῇ πολὺ.

Ὁμιλῶν δ' οὕτως, ἡγέρθη, ἔπειτα, ρίψας τὸ προσωπεῖον τῆς σοβαρότητος, ὅπερ εἶχεν ἀπομιμηθῆ διὰ τοῦ προσώπου του, προσέθεσε γελῶν:

— Εὐτυχῶς, κυρία μου, ἴνω ἀποφύγω τὴν ἀγνωμοσύνην σας, μοὶ ἀπομένουσι σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς πάλιν οἱ δύο μου πόδες.

— Μπᾶ! τί λέγετε κύριε;

— Τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπειτα ὠθήσας ἐλατήριον τί:

— Γν ρίξετε ὅτι τὴν σήμερον ἡ μηχανικὴ τέχνη κἀμνει θαύματα. Ἰδὼν παρατηρήσατε ἡ ἀσθενεὶά μου ἥτο ψευδής.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν χήραν εὐφυᾶ μηχανισμόν, δι' οὗ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο, ὅτι πράγματι δὲν ἦτο, ἥτοι ποδὸς ἐστερημένος.

Ὁ Παῦλος Δ... προσέθεσε, πάντοτε γελῶν:

— Τώρα εἶνε χειμὼν. Ὁ ξύλινος ποὺς μου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πῦρ, ἵνα καύσω τὰς ἐρωτικὰς σου ἐπιστολάς, ἃς μοὶ εἶχες γράψαι πέρυσιν.

Καὶ ἐξῆλθεν, ὡς Μεφιστοφελῆς, ἔχων πάντοτε τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χειλέων.

N. A. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

ΥΙΟΣ ΧΗΡΑΣ

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Μεδάρδου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μουφτάρ, εἶνε πτωχοτάτη. Τὴν κυριακὴν, εἰς τὴν λειτουργίαν, ὀλίγοι μόνον ἄνθρωποι προσέρχονται. γυναικες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον: ἐκ τῶν ἀνδρῶν, συναντᾷ τις ἐκεῖ μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας γέροντας, πενιχρῶς ἐνδυμένους, γονυπετεῖς ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, ἔχοντας τὸν πῖλον ὑπὸ μάλης καὶ τὸ κομβολόγιον ἀνὰ χεῖρας.

Ὁ γηραιὸς ἀββάς Φαμπέρ εἶνε βέβαιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅτι οὐδένα θὰ εὑρῃ ἄνδρα παρὰ τῷ ἐξομολογητήριῳ του, καὶ εἶνε πάντοτε ἑτοιμος ν' ἀκούσῃ τῶν γυναικῶν τὰς ἀτελευτήτους ἐξομολογήσεις.

Δὲν παραμελεῖ ὅμως τὰ καθήκοντά του, ὡς ἐκ τούτου: τὴν τρίτην δὲ, τὴν πέμπτην καὶ τὸ σάββατον, μεταβαίνει τακτικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ἐπιστρέφει ἀμέσως ἐὰν δὲν εὑρῇ τινὰ ἐκεῖ, μετὰ θραχεῖαν ὅμως προσευχῇ.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ παρλθόντος χειμῶνος, παλαίων διὰ τοῦ ἀλεξιβρόχου του κατὰ τοῦ σφοδρῶς πνέοντος ἀνέμου, ὁ σεβάσμιος κύριος ἀββάς ἀνῆρχετο ἐπιπόνως τὴν ὁδὸν Μουφτάρ, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βέβαιος σχεδὸν ὅτι ματαίως ἐλάμβανε τὸν κόπον τούτον: ἐλυπεῖτο δὲ ἐνδομύχως διὰ τὴν θερμὴν τὸν ἐστῖαν, ἣν ἀφῆκεν εἰς τοὺς τοὺς βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐναποθέσει τὰ ὑμνατοῦλά του ἐξερχόμενος. Ἀλλὰ ἥτο ἐσπέρα σαββάτου, καὶ τὸ σάββατον ἡδύνατο νὰ παρουσιασθῇ τις ἵνα μεταλάβῃ τὴν ἐπαύριον... ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν ἡδύνατο λοιπὸν ν' ἀποφύγῃ τὸν κόπον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα ἐκπληρῇ τὴν ἀποστολὴν του.

Ὁ κακὸς καιρὸς καθίστα ἔρημον τὴν ὁδόν: ὁ ἀββάς ἀφίχθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ, καὶ διετηθύνθη πρὸς τὸ ἐξομολογητήριον... Δὲν ἤρχετο εἰς μάτην: πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχε τις.

Ἦτο ἀνὴρ: πρᾶγμα σπάνιον καὶ ὅμως ἐξαιρετικὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μεδάρδου. Εἰς τὸ ὑπέρυθρον φῶς τῆς λυχνίας, ἥτις ἐκρέματο ἐκ τοῦ θάλου, διέκρινε τὸ λευκὸν περιστήθιον καὶ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα τοῦ γονυπετοῦς ἀνθρώπου... ἦτο βεβαίως ἀγαθὸς τις χωρικός, ἐλθὼν νὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν πόλιν, διατηρήσας τὰς εὐλαβεῖς του συνήθειας... ἡ ἐξομολογήσις του θὰ εἶναι ἐκ τῶν συνήθων... ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος θὰ καταθέσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς πόδας τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ φοῖτον τῶν ἐλτρυνῶν του πταισμάτων, ἅτινα ἐξεπῆρσεν ἤδη διὰ τοῦ ἐργατικοῦ αὐτοῦ βίου.

Ὁ ἀββάς εἰσῆλθεν ἡσύχω, εἰς τὸ ἐξομολογητήριον του, ἐποίησε ἄφθονον δράκμα τυμπάνου καὶ ἠνέψεν ἄνευ συγινήσεως τὸ θυρίδιον.

— Κῆτε ἐφημέριε — ἐπραύλισε τραχεῖά τις φωνή, ἥτις προσεπάθει νὰ γεινῇ ὑπέκωφος.

— Δὲν εἶμαι ἐφημέριος, φίλε μου: λέγετε τὴν